

friskt Saar, at hun havde haft en Skuffelse, der i Øjeblikket fik hende til at føle sig ensom i Verden.

Dagen efter, at Doktor Mikkelsen havde været der, fulgtes de som sædvanlig ned ad den høje Havetrappe, hvor Torben gerne maatte støttes lidt.

»Kan De gætte, hvem jeg venter Besøg af idag?« spurgte han.

»Venter Godsejeren Fremmede?«

»Ja. Men De kan ikke gætte, hvem det er.«

»Nej, naar det ikke er Arkitekt Schmidt.«

»Nej, ham er det ikke.«

»Det er maaske Præsten?«

»Nej, han kommer her vist ikke mere.«

»Ja, saa veed jeg ikke. For andre har her jo ikke været.«

»Det er Bjørn Hamre.«

»Digteren?«

»Digteren — ja. Fabulisten og Rabulisten. De veed, han holder for Tiden Foredrag her paa Egnen. De læste selv forleden for mig om hans Møde derovre i Mellerup, hvor det kom til Optøjer og Slagsmaal bagefter.«

»Saa kender Godsejeren ham?«

»Ja lidt. Og nu kan De altsaa faa den berømte Mand at se, Frøken Hecht. Han er forresten slet ikke den Menneskeæder, han af mange bliver gjort